

Guð má altíð vera við

Malin Zachariassen gav í farna mánaði út floguna „Drekk Av Vatninum“. Lesið her um, hvussu tann svenska gentan, ið fekk 11 í føroyskum munnligum árið eftir hon flutti til Føroya, tók dik á seg at gera lovsongsfløgu við egnum lögum.

Niclas Johannesen

Tað er í 1988 at ein 15 ára gomul svensk genta bankar á dýrmar í Runavíkar skúla. Hetta er ikki vanligt. Óli høvdi í klassanum venda sær móti durinum. Malin Almöv er komin til Føroya við foreldrunum – pápin er trompetspelari, og hevur sæð lysing, har Musikk-skúlin søkir eftir lærarum.

Her stendur hon so í Runavíkar Skúla. Púra fremmand í fremmandum landi.

– Eg eiti Malin Almöv, sigur hon á svenskum. Malin skrivur tað ein tí á talvuna. Í frikorterinum hevur onkur drongur spelt skrapur, hann hevur skift eitt „J“ út við eitt „r“. Nú stendur „Almröv“, tí tey koma inn aftur í klassan.

Hørð og trupul byrjan. Men í hesu ungu svensku gentuni býr ein sterkur máttur, skal tað vísa seg.

– Eg visti onki um Føroyar. Akkurat onki. „Hava tey streym har?“, minnist

eg, at eg spundi. Eg fekk to góða móttøku, serliga genturnar vóru ógilega fittar og vit funnu skjótt út av tí saman. Men neyðugt var at tola nakad av. Aðrenn eg kom til Føroya, hevði eg gjørt av við meg sjálva, at eg skuldi læra føroyskt.

Malin gekk til privatundirvísing í føroyskum og skjótt gekk frama.

– Eg byrjaði at royna at práta føroyskt á eini heystleju í Zarepta. Eg minnist eisini, hvussu eg í tíð og ótíð spundi um óli orð, eg ikki kendi, sigur Malin.

Longu árið eftir fekk hon 11 í munnligum føroyskum.

Kortini var føroyska málið ikki bara ein dansur á rósam.

– Vit fluttu til Havnar árið eftir – 1989 – og eitt nú arbeiddi eg hjá Jobs. Andreassen. Eg minnist, at ein maður kom inn og bað um „seruttir“. Eg kendi ikki orðið – trúði, hann segði „suttir“ og eg peikaði, har barna suttirnar ligu. „Eg fíni onki“ segði

hann heldur ótílin, og so fór eg at vísa honum hvar suttirnar ligu.

Løtu seinni klamsaði maðurin við hørðini. Fór avstað heldur prippin – uttan seruttir.

– Ja, tað var viðhvørt ein trupuleiki. Tí fólk hildu, eg var føroysk. Men so vóru tað alto so nokur orð, ið eg kortini ikki kendi. Og soleiðis er helst framvegis.

Jan spældi Koinonia

Tað var ikki júst skúlagongd og føroyskt mál, ið skuldi vera á skránni, nú Sosialurin hevur hitt Malin á orði.

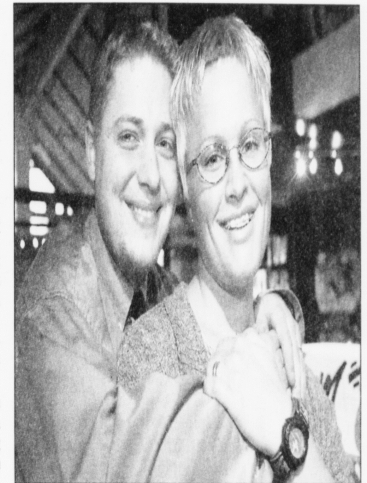
Í farna mánað gav hon nevnliga út floguna „Drekk Av Vatninum“.

Flogan er á fleiri hættir serlig. Talan er um føroyska lovsongsfløgu, har Malin hevur skrivað allar tónleik umframt tekstin, ið altur er á føroyskum.

– Eg havi leingi gingið við tonkunum innan í mær. Og eg havi biðið nógv fyri hesum. Hugsaði sum so, at hví skal bara eg og vit í hvítusunnusamkonni hoyra sangirnar? Tað endaði so við, at eg fór til Jakup Zachariassen (hann eigur JakZak Studio, bíbm.) og hann segði, at ætlanin hjá mær nokk skuldi fara at bera til. Hann setti seg í samband við Gissur og 3'aran og soleiðis kom alt upp á pláss.

– Eg fólði tað, sum Harrin lat upp hørðina og segði „Ger so væl.“

At hjálpa sær við fløguni hevði Malin mannin hjá sær Jan Zachariassen, ið spælir bass og at kalla allar guitarar á fløguni. Afturat honum hevur eisini eitt nú Regin Gutesen spelt á fløguni.

Ja, hvussu er við Jan. Nær hittust tit?

– Vit hittust longu tá eg var í Føroyum í 1989. Eg minnist, eg var í einum fotingardegi, og har sat hesin drongurin og spældi Koinonia (ein gospel bótkur, bíbm.) á akkustiskan guitar. Eg helt hann var eitt sindur loyin at sita fyri seg sjálfan og spela í einum fotingardegi. Og eg haldi, at hann var eitt sindur ov farin, at eg kendi Koinonia.

Hóast hesa fyrstu sammenning, so varð ikki á fast beinavegin.

– Eg hevði longu framan undan, eg kom til Føroya, avgjørt, at eg skuldi hava svenskan mann, sigur Malin.

– So tað var slettis ikki í mínum tonkum.

Kortini fór at vaks kensuliga teirra millum. Og 11. juni 1990 ringir so 16 ára gamla Malin til mamma í Svørki. „Mamma, nú hevur tú fingið ein svigersøn“, vóru boðini frá Malin.

– Ja, eg havi altíð verið ógilega soleiðis. Eg bað til Guð um tekin. Og her hendi júst tað, eg bað um.

Vit blivu forlovað í einum dagurðestegi.

– Eg hevði tað soleiðis, at um Guð hevði sagt hettá, so skuldi tað vera soleiðis. Kærlekin krevur

stóðfesti. Eg trúgvi, at kærlekin ógilega skjótt kann gerast eitt spæl. Tá eg var ung var eg ofta forlekað. Men so skjótt, á hugi visti seg at vera frá hinari síðuni, so misti eg allan áhugan, minnist Malin.

– Hetta at jęstrað eitt annað menniska, sum um talan var um ein fong, og so bara blaka burtur altur.

Eg trúgvi ikki, at nakar verður eydnasamur tann vegin, og eg trúgvi heldur ikki, tað ber til at finna veruliga nerveru við eitt annað menniska utan so at tú ofra teg fyri kærlekan.

Malin avdúkar eisini, at hon hevði sera lítið sjálvsálit sum ung.

– Eg helt altíð, eg var ov tjúkk, ov ljót, at ongin tíndi at spela við meg. Kenslan av ikki at vera nóg góður rakar meg enn.

Tað kann framvegis bila við mínum sjálvsáliti og eg kann rættliga skjótt fara inn í meg sjálva. Og tá ræður um at siggja tingini í røttum saman-

hangi.

– Eg vil so ógvuliga gjarna verða lýðin yvir fyrri Guði. Guð má altíð vera við.

Komponerar í bilinum Tey, ið hoyra „Drekk Av Vatninum“ kunnu skjótt staðfesta, at Malin hevur fleiri streingir at spela upp á, tá hon komponerar. Men so legið tað ljóðar, so situr hon ikki við einum ljóðfari og gissar seg fram.

– Eg syngi altíð sangirnar fyri meg sjálvan. Hoyri alt inni í høvdið. Eg sita óngantið við einum ljóðfari og skrivi. Tað er ikki fyrr enn aftan á, at eg setti meg niður og royni at finna akkordirnar, sum eg hoyri inni í mínum høvdi.

– Eg skrivið eisini altíð lag og orð samstundis. Sangirnar koma ofta til mín, tá eg sita í bilinum á veg onkustaðni. Oftast skrivi eg lögini líðug sama dag. Tað plagar at taka ein tíma okkurt sovorðið. Onkur sangur er tó skrivur líðugur yvir longri

tíðarskeið.

– Sjálf havi eg tað soleiðis, at mær dámar ikki, um melodiarin er ov upp-lagdur. Annars haldi eg, at eg avgjørt eri ein melodipersonur. Eg falli fyri kenslum.

Nú er fyrsta flogan komin út. Malin hevur ikki nakrar ætlanir um at fara undir nýggja útgávu í bræði.

Sjálv vátar Malin, at Jan hevði onki havt ímóti at spelt tónleik fulla tíð. Hetta letur seg kortini illa gera í Føroyum. Sjálf hevði hon heldur onki havt ímóti at sungið lovsong fulla tíð. Men Malin tovar eitt sindur, tá prátið kemur inn á framtíðina. Hon leitar eftir svári frá Guði, skilt.

– Hvart framtíðin ber, veit eg ikki. Vit vita lítið og onki um framtíðina. Eg biðið nógv. Eg haldi tað er týðandi fyri okkum óli at biðja til Guð.

– Eg royni at rannsaka motivini – hví geri eg tað, eg geri.

Myndir Jens K. Vang